

Sygnatura akt VIII C 262/17

\$%\$VIII/C/262/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 czerwca 2017 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu VIII Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Martyniec

Protokolant: Karolina Szewczyk

po rozpoznaniu w dniu 29 maja 2017 r. we Wrocławiu na rozprawie sprawy

z powództwa M. M.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. w W. na rzecz powódki M. M. kwotę 5.430,42 zł (pięć tysięcy czterysta trzydzieści zł czterdzieści dwa gr) wraz z ustawowymi odsetkami, a od 1 stycznia 2016 r. ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi:

- od kwoty 4.200,42 zł od dnia 16 października 2015 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 1.230 zł od dnia 15 listopada 2015 r., do dnia zapłaty;

II. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 2.689 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Strona powodowa M. M., prowadząca działalność gospodarczą pod nazwą E. M. M. z siedzibą we W., wniosła o zasądzenie od strony pozwanej (...) S.A. kwoty 5.430,42 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi dla kwoty 4.200,42 zł od dnia 16 października 2015 r. do dnia zapłaty oraz dla kwoty 1.230,00 zł od dnia 15 listopada 2015 r. do dnia zapłaty i kosztami postępowania, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz opłaty skarbowej.

W uzasadnieniu pozwu powódka podała, że w dniu 10 lipca 2015 r. w wyniku zdarzenia drogowego został uszkodzony pojazd będący własnością poszkodowanego K. F., marki M. (...) o nr rej. (...). Na czas naprawy powód wynajął poszkodowanemu pojazd zastępczy, za którą to usługę naliczył czynsz w kwocie 160 zł netto za każdy dzień użytkowania (43 dni), tj. łącznie 8.548,50 zł. W toku postępowania likwidacyjnego pozwana uznała jedynie 33 dni przestoju i zakwestionowała wysokość stawki za wynajem samochodu zastępczego, uznając za odpowiednią stawkę 105 zł netto za każdy dzień i wypłaciła z tego tytułu odszkodowanie w łącznej kwocie 4.348,08 zł. Powódka podniosła, iż strona pozwana wypłaciła jednak tylko część odszkodowania, a pozostała, dochodzona niniejszym pozwem kwota 4.200,42 zł stanowi różnicę pomiędzy należnością powódki z tytułu wynagrodzenia za wynajem auta zastępczego, a kwotą wypłaconą przez stronę pozwaną.

Pozostała część roszczenia wynika z innego zdarzenia drogowego, które miało miejsce 17 sierpnia 2015 r., a w którego wyniku został uszkodzony pojazd marki P. (...) o nr rej. (...), będący własnością W. A., użytkowany w dniu kolizji przez K. A.. Na czas naprawy powódka wynajęła poszkodowanej pojazd zastępczy, za którą to usługę naliczyła czynsz w

kwocie 160 zł netto za każdy dzień użytkowania, tj. łącznie 5.006,10 zł. W toku postępowania likwidacyjnego pozwana zakwestionowała wysokość stawki za wynajem samochodu zastępczego, uznając za odpowiednią stawkę 100 zł netto za każdy dzień i wypłaciła z tego tytułu odszkodowanie w łącznej kwocie 3.161,10 zł. Powódka podniosła, iż strona pozwana wypłaciła jednak tylko część odszkodowania, a pozostała, dochodzona niniejszym pozwem kwota 1.230,00 zł stanowi różnicę pomiędzy należnością strony powodowej z tytułu wynagrodzenia za wynajem auta zastępczego, a kwotą wypłaconą przez stronę pozwaną.

W dniu 13 grudnia 2016 r. został wydany nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

Strona pozwana przyznając co do zasady swoją odpowiedzialność za szkodę objętą pozwem, zakwestionowała wysokość kosztów wynajmu obu pojazdów zastępczych powyżej kwoty 7.509,18 zł, przyjmując, że ekonomicznie uzasadnionym kosztem jest koszt najmu pojazdu o porównywalnych parametrach do uszkodzonego, liczony według stawki dobowej odpowiednio 105 i 100 zł netto, średniej na (...) rynku wynajmu samochodów. Strona pozwana zakwestionowała również okres najmu pojazdu przez K. F. ponad 33 dni. Okoliczność tą uzasadniała twierdzeniem, iż momentem decydującym o braku konieczności najmu pojazdu powinien być dzień poinformowania poszkodowanego o wysokości odszkodowania. Podniosła, że koszt przewyższający wypłaconą kwotę stanowi nieuzasadnione zwiększenie rozmiaru szkody i jest sprzeczny z obowiązkiem odszkodowawczym pozwanego

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Strona pozwana (...) S.A. z tytułu umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, zobowiązana była do naprawienia szkody w mieniu K. F., powstałej w wyniku zdarzenia drogowego, które miało miejsce w dniu 10 lipca 2015 r. oraz w mieniu W. A., powstałej w wyniku zdarzenia drogowego, które miało miejsce w dniu 17 sierpnia 2015 r.

okoliczność bezsporna

W wyniku w/w kolizji uszkodzone zostały samochody marki M. (...) o nr rej. (...) oraz marki P. (...) o nr. rej. (...). Strona pozwana prowadziła postępowanie likwidacyjne odpowiednio pod numerem (...) oraz (...).

okoliczność bezsporna

Na czas naprawy strona powodowa zawarła z poszkodowanymi (K. F. i K. A.) umowy najmu samochodów, których przedmiotem było wynajęcie samochodów odpowiednio F. (...) oraz F. (...), oba według stawki 160 zł netto za 1 dobę. Samochody wynajęte przez poszkodowanych niezbędne były do wykonywania czynności życia codziennego, a wykorzystywane były w celach prywatnych.

Najem pojazdu zastępczego przez K. F. trwał 43 dni (od 10 lipca do 21 sierpnia 2015 r.), natomiast przez K. A. 25 dni (od dnia 17 sierpnia do 10 września 2015 r.). Tytułem kosztów wynajmu pojazdu zastępczego powód wystawił poszkodowanemu K. F. fakturę nr (...) na kwotę 8.548,50, a poszkodowanej K. A. fakturę nr (...) na kwotę 5.006,10 zł.

dowód: - z umowy najmu z 10.07.2015 r., k. 12-13;

- z protokołu zdawczo odbiorczego, k. 14;

- z oświadczenia z 10.07.2015 r., k. 15;

- z faktury VAT nr (...), k. 16;

- z umowy najmu z 17.08.2015 r., k. 22 i 25;

- z protokołu zdawczo odbiorczego, k. 26;
- z oświadczeń z 17.08.2015 r. i 4.11.2015 r., k. 23 i 24;
- z faktury VAT nr (...), k. 27;
- z zeznań świadka K. F., protokół rozprawy z dnia 29.05.2017 r., protokół skrócony, k. 195.

K. F. zgłosił szkodę stronie pozwanej w dniu 13 lipca 2015 r. Pismem z dnia 1 sierpnia 2015 r. strona pozwana poinformowała poszkodowanego, że przywrócenie pojazdu do stanu sprzed wypadku jest ekonomicznie nieuzasadnione, gdyż przewidywane koszty naprawy pojazdu przekraczają jego wartość, a także, że wysokość odszkodowania została wyliczona na kwotę 2.400 zł. Strona pozwana wskazała, że wypłata odszkodowania nastąpi po ustaleniu odpowiedzialności za zgłoszoną szkodę.

Pismem z dnia 11 sierpnia 2015 r. strona pozwana poinformowała poszkodowanego o przyznaniu odszkodowania w ogólnej kwocie 2.400 zł. Z uwagi na fakt, iż poszkodowany nie miał konta wypłata nastąpiła przekazem pocztowym poprzez odbiór przez niego kwoty odszkodowania w banku. Zaraz po odbiorze odszkodowania poszkodowany zwrócił wynajęty samochód.

dowód: - akta szkody nr PL (...), a w nich pismo z dnia 01.08.2015 r., k. 77 verte, pismo z 11.08.2015 r., k. 67 i notatka służbowa, k. 67 verte;

- przesłuchanie świadka K. F., protokół rozprawy z dnia 29.05.2017 r., protokół skrócony, k. 195.

W dniu 21 sierpnia 2015 r. poszkodowany K. F. scedował swoją wierzytelność z tytułu odszkodowania za szkodę komunikacyjną nr (...) w wysokości 8.548,50 zł na rzecz strony powodowej, stwierdzoną fakturą VAT nr (...).

dowód: - z umowy przelewu wierzytelności z dnia 21.08.2015 r., k. 17.

W dniu 5 października 2015 r. poszkodowana K. A. scedowała swoją wierzytelność z tytułu odszkodowania za szkodę komunikacyjną nr (...) w wysokości 5.006,10 zł na rzecz strony powodowej, stwierdzoną fakturą VAT nr (...).

dowód: - z umowy przelewu wierzytelności z dnia 5.10.2015 r., k. 28.

Powódka pismem z dnia 15 września 2015 r. wniosła o wypłatę odszkodowania w kwocie 8.548,50 zł z tytułu należności za wynajem samochodu zastępczego w związku ze szkodą nr (...), a pismem z dnia 14 października 2015 r. o wypłatę kwoty 5.006,10 zł z tytułu należności za wynajem samochodu zastępczego w związku ze szkodą nr (...).

dowód: - z wezwania do zapłaty, k. 18;

- z wezwania do zapłaty, k. 29.

Strona pozwana przyznała powódce odszkodowanie w wysokości 4.348,08 zł z tytułu szkody komunikacyjnej nr (...), tj. za 33 dni najmu pojazdu według stawki 105 zł netto za 1 dobę wraz z kosztami dostarczenia i odbioru pojazdu. Natomiast z tytułu szkody komunikacyjnej nr (...) odszkodowanie w wysokości 3.776,10, w tym kwotę 3.161,10 zł za 25 dni najmu pojazdu według stawki 100 zł netto za 1 dobę wraz z kosztami dostarczenia i odbioru pojazdu oraz kwotę 615 zł tytułem kosztów holowania pojazdu.

dowód: - z zawiadomienia o wypłacie odszkodowania, k. 20,

- z wydruku e-mail z 5.11.2015 r. – k. 21;
- z zawiadomienia o wypłacie odszkodowania, k. 31.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Strona powodowa M. M., prowadząca działalność gospodarczą pod nazwą E. M. M. z siedzibą we W., dochodziła roszczenia od strony pozwanej z tytułu odszkodowania za najem dwóch pojazdów zastępczych, powołując się na cesję wierzytelności dokonaną w dniu 21 sierpnia 2015 r. oraz 5 października 2015 r.

Zgodnie z przepisem art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania, zaś w myśl § 2 wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Zarówno w doktrynie, jak i w orzecznictwie przyjmuje się zgodnie, że w wyniku przelewu w rozumieniu art. 509 k.c. przechodzi na nabywcę ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki wiązał go z dłużnikiem. Innymi słowy, stosunek zobowiązaniowy nie ulega zmianie, natomiast zmienia się osoba uczestnicząca w nim po stronie wierzyciela.

Bezsporną w sprawie była okoliczność, iż strona pozwana (...) S.A. ponosi odpowiedzialność za zdarzenie komunikacyjne z dnia 10 lipca 2015 r., w którym uległ uszkodzeniu pojazd poszkodowanego K. F. marki M. (...) o nr rej. (...) oraz zdarzenie komunikacyjne z dnia 17 sierpnia 2015 r., w którym uległ uszkodzeniu pojazd poszkodowanej K. A. marki P. (...) o nr rej. (...). Nie było także przedmiotem sporu, że szkoda powstała w tych pojazdach podlegała likwidacji w ramach ubezpieczenia OC zawartego przez sprawców zdarzenia ze stroną pozwaną. Strona pozwana nie kwestionowała także tego, iż na okres naprawy poszkodowani wynajęli od powódki samochody zastępcze, które były im niezbędne w celach prywatnych. Wreszcie poza sporem pozostawał fakt, że poszkodowani dokonali w drodze umów z dnia 21 sierpnia 2015 r. i 5 października 2015 r. na rzecz strony powodowej cesji wierzytelności z tytułu odszkodowania za szkody komunikacyjne nr (...) i (...). Bezsporną pozostawała również kwestia, iż strona pozwana wypłaciła odszkodowanie z tytułu najmu samochodów zastępczych w wysokości odpowiednio 4.348,08 zł i 3.161,10 zł.

Okoliczności powyższe wynikają z załączonych przez strony dokumentów, tj. z oświadczeń złożonych przez poszkodowanych, umów najmu samochodu zastępczego, faktur VAT nr (...), protokołów zdawczo odbiorczych oraz umów przelewu wierzytelności, przy czym Sąd uznał te dokumenty za podstawę poczynionych w sprawie ustaleń, przede wszystkim ze względu na to, że nie były one w ogóle przez stronę pozwaną kwestionowane, zarówno co do ich formy, jak i treści i nie ma w niniejszej sprawie okoliczności, na podstawie których należałoby podważać ich wiarygodność.

W pierwszej kolejności wskazać należało, że szkody w pojeździe K. F. oraz K. A. podlegały likwidacji w ramach ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej /oc/ i to oznacza, że pozwany ubezpieczyciel zobowiązany jest do pokrycia wszelkich kosztów związanych z przywróceniem pojazdu do stanu poprzedniego.

Jak zaś wynika z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, różnica pomiędzy kwotą żadaną przez stronę powodową, a kwotą wypłaconą przez stronę pozwaną wynika z zakwestionowanej przez tę ostatnią wysokości dobowej stawki za wynajem samochodów oraz niezbędnego czasu trwania najmu.

Sąd Rejonowy rozpoznając sprawę uznał na podstawie przedstawionych przez stronę powodową dokumentów, w tym także w oparciu o faktury nr (...), że zarzuty pozwanej nie niweczą żądania zawartego w pozwie.

Zgodnie z zawartą umową odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel gwarantuje naprawienie szkody. W myśl art. 822 k.c., w wyniku zawarcia umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Świadczenie ubezpieczyciela obejmuje zapłatę sumy pieniężnej odpowiadającej wysokości poniesionej przez

poszkodowanego szkody (art. 805 k.c.), a wysokość odszkodowania powinna być określona według reguł określonych w art. 363 k.c.

Z ustaleń dokonanych przez Sąd wynika, że między stronami nie istniał spór co do samej zasadności wynajęcia przez poszkodowaną samochodu zastępczego, a ubezpieczyciel zakwestionował okres, na który pojazd zastępczy został wynajęty i stawkę za dobę najmu samochodu, uznając ją za zawyżoną w stosunku do przeciętnych cen obowiązujących na rynku.

Wynajęcie pojazdu zastępczego było dla poszkodowanych niezbędne w celach prywatnych. Poszkodowani dokonali wynajęcia samochodu zastępczego u wybranego przez siebie podmiotu i ubezpieczycielowi została przedstawiona faktura określająca koszt wynajmu pojazdu zastępczego. W ocenie Sądu, stanowisko strony pozwanej (jako ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej sprawcy kolizji drogowej), która weryfikowała kwotę wynikającą z faktur VAT, przyjmując ustalone przez siebie stawki wynajmu samochodu, nie jest zasadne. Jest tak dlatego, że wysokość odszkodowania ubezpieczeniowego świadczonego z tytułu ubezpieczenia OC jest zakreślona granicami odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody. Do rozstrzygnięcia o odszkodowaniu ubezpieczeniowym przy ubezpieczeniu OC koniecznym jest sięgnięcie do ogólnych reguł Kodeksu cywilnego odnoszących się do zakresu odszkodowania, w szczególności do przepisu art. 361 § 1 i 2 k.c. Reguły te nakazują przestrzeganie zasady pełnego odszkodowania w granicach adekwatnego związku przyczynowego. W doktrynie i orzecznictwie sądów nie budzi wątpliwości, że koszty i wydatki poniesione w związku ze zdarzeniem wyrządzającym szkodę mogą być uznane za jedną z postaci szkody rzeczywistej. Podkreśla się, że pojęcie szkody obejmuje w szczególności wydatki poniesione w następstwie zdarzenia wywołującego szkodę. Objęcie pojęciem szkody kosztów i wydatków poniesionych w następstwie zdarzenia wywołanego szkodą wynika z kompensacyjnego charakteru odszkodowawczego.

Zważyć dalej należy, że utrata możliwości korzystania z rzeczy wskutek jej zniszczenia stanowi szkodę majątkową. Niemożność korzystania z samochodu przez poszkodowanego jest normalnym następstwem w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. Jeżeli więc poszkodowany poniósł w związku z tym koszty, które były konieczne, na wynajem pojazdu zastępczego, to mieszczą się one w granicach skutków szkodowych podlegających wyrównaniu. Stanowisko takie znalazło wyraz w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 8 września 2004 r. IV CK 672/03 (LEX nr 146324) oraz z dnia 18 marca 2003 r., IV KKN 1916/00 (niepubl.).

W świetle powyższych okoliczności Sąd rozpoznający niniejszą sprawę uznał, iż o wysokości należnego odszkodowania nie przesądza wysokość ryczałtów stosowanych przez ubezpieczyciela, lecz wartość rzeczywista poniesionej przez poszkodowanych szkody, udokumentowana rachunkami.

Sens zarzutu strony pozwanej sprowadza się w istocie do zagadnienia prawnego, które pojawiło się już w dorobku orzecznictwym Sądu Najwyższego, tj. uchwale Sądu Najwyższego z dnia 13.06.2003r. III CZP 32/03 (OSNC rok 2004, Nr 4, poz. 51. Biul.SN 2003/6/4, Wokanda 2003/7-8/5, Prok.i Pr. 2003/12/34, M.Prawn. 2004/2/81). Wprawdzie powyższa uchwała została wydana na tle stanu faktycznego dotyczącego określenia wysokości odszkodowania należnego poszkodowanemu od ubezpieczyciela w związku z naprawieniem pojazdu przez wybrany przez niego warsztat naprawczy, jednakże w przekonaniu Sądu, tezy w niej zawarte można zastosować w drodze analogii w przypadku ustalenia odszkodowania w związku z wynajęciem pojazdu zastępczego na czas naprawy uszkodzonego samochodu.

W rozpoznawanej sprawie poszkodowani K. F. i K. A. dokonali wynajmu pojazdów zastępczych w wybranej przez siebie firmie. Strona powodowa wynajęła przedmiotowe pojazdy, wyceniając koszt na kwotę 160 zł netto za dobę. Na tle powołanej wyżej uchwały SN z dnia 13.06.2003 r. nie budzi wątpliwości, iż poszkodowanemu przysługuje wybór odpowiedniej firmy w tym zakresie. Co więcej nie budzi również wątpliwości, iż firmy mogą posługiwać się różnymi cenami w zakresie tych samych lub podobnych usług, co jest typową cechą gospodarki wolnorynkowej. Zgodnie jednak z zasadą pełnej kompensaty poniesionej szkody (art. 361 § 2 k.c.), poszkodowany będzie mógł domagać się od podmiotu odpowiedzialnego (ubezpieczyciela) odszkodowania obejmującego poniesione koszty, jeżeli zostały poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego. Nie budzi przy tym wątpliwości, iż koszt wynajęcia samochodu

zastępczego jest kosztem "niezbędnym" poniesionym w następstwie zdarzenia wywołującego szkodę. Kosztami "ekonomicznie uzasadnionymi" są koszty ustalone według cen, którymi posługuje się wybrany przez poszkodowanego podmiot trudniący się wynajmem samochodów na rynku. Nie ma przy tym znaczenia fakt, że ceny te odbiegają (są wyższe) od cen przeciętnych dla określonej kategorii usług na rynku. Jeżeli nie kwestionuje się uprawnienia do wyboru przez poszkodowanego podmiotu, w którym dokona wynajęcia samochodu zastępczego na czas naprawy, miarodajne w tym zakresie powinny być ceny stosowane właśnie przez ten podmiot. Przyjęcie cen przeciętnych (niezależnie od samej metody ich wyliczania, która może być zróżnicowana) dla określenia wysokości przysługującego poszkodowanemu odszkodowania, nie kompensowałoby w konsekwencji poniesionej przez poszkodowanego szkody, gdyby ceny przyjęte w firmie wybranej przez poszkodowanego były wyższe niż ustalone w określony sposób ceny przeciętne. Jak jednocześnie podkreślił SN w w/w uchwale, standardowo opracowane informacje dotyczące ustalenia wysokości kosztów nie mają żadnego znaczenia w sferze określenia kryteriów wysokości należnego odszkodowania ubezpieczeniowego. Co najwyżej mogą tylko informować poszkodowanego o stosowanych na rynku lokalnym cenach.

Mając powyższe na uwadze Sąd oddalił wnioski dowodowe strony pozwanej o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków (poszkodowanych) na okoliczność przyczyn, dla których zdecydowali się na skorzystanie z oferty najmu powódki i sposobu, w jaki otrzymali te oferty, czy otrzymali faktury Vat, czy zaakceptowali obowiązek zapłaty powódce kwot objętych fakturami, czy znana im była przy zawieraniu umowy wysokość stawek za najem, czy zapoznali się z jakimikolwiek innymi ofertami najmu pojazdów, a także z opinii biegłego sądowego z zakresu techniki motoryzacyjnej na okoliczność ustalenia wysokości cen najmu stosowanych przez wypożyczalnię w miejscu zamieszkania poszkodowanych. Sąd zważył także, że ustalenie stawek najmu samochodów zastępczych nie wymaga wiadomości specjalnych, gdyż jest to wiedza powszechnie dostępna i ustalenie tych okoliczności nie wymaga umiejętności fachowych. Każda ze stron przedłożyła cenniki różnych podmiotów wynajmujących na rynku (...) samochody. Z cenników tych wynikało, że stawki zastosowane przez powódkę nie były rażąco wygórowane.

Sąd uznał również, że nie zasługiwało na uwzględnienie stanowisko strony pozwanej w zakresie przyznania odszkodowania za krótszy okres najmu pojazdu zastępczego, niż objęty fakturą nr (...). Strona pozwana uznała za uzasadniony okres najmu w wysokości 33 dni, tj. od dnia wynajęcia samochodu, do sporządzenia i wysłania informacji o wysokości szkody, uwzględniając 2 dni na przesłanie informacji o wysokości szkody i 7 dni na zagospodarowanie wraku.

W ocenie Sądu rację w tej kwestii ma strona powodowa. Uzasadniony okres najmu w przypadku wystąpienia szkody całkowitej powinien obejmować okres od faktycznego pozostawiania bez samochodu nienadającego się do jazdy w wyniku kolizji drogowej i wynajęcia w tym celu pojazdu, do dnia wypłaty odszkodowania, uwzględniając przy tym dodatkowy okres na zbycie pozostałości pojazdu i zakup nowego. Momentem decydującym o braku dalszej konieczności najmu pojazdu nie powinien być wskazywany przez stronę pozwaną dzień wysłania informacji o wysokości szkody, ponieważ jest to zdarzenie, które nie stanowi momentu naprawienia szkody w pojeździe uszkodzonym. Moment taki stanowi z kolei dzień wypłaty odszkodowania, albowiem w tej właśnie chwili wracają do majątku poszkodowanego aktywa utracone w chwili zdarzenia komunikacyjnego (abstrahując od rzeczywistej ich wartości ustalonej indywidualnie przez ubezpieczyciela), co pozwala poszkodowanemu dokonać naprawy lub nabyć nowy pojazd (w przypadku jej nieopłacalności).

Reasumując, stwierdzić należy, iż strona pozwana, jako ubezpieczyciel odpowiedzialności cywilnej obowiązana jest w całości zapłacić sumę pieniężną odpowiadającą wysokości poniesionej przez poszkodowanych szkody, tj. szkody rzeczywistej. Oznacza to obowiązek wypłaty odszkodowania, według rzeczywiście doznanego uszczerbku w majątku poszkodowanych, a nie według ryczałtów ogólnie stosowanych przez ubezpieczyciela. Skoro więc koszt wynajęcia samochodów zastępczych wyniósł 8.548,50 i 5.006,10 zł, ubezpieczyciel ma obowiązek ten koszt pokryć, taką bowiem rynkową cenę zastosował podmiot działający na rynku lokalnym.

Biorąc powyższe pod rozwagę, na mocy powołanych wcześniej przepisów prawa Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

Orzeczenie w przedmiocie odsetek ustawowych wynika z treści art. 481 § 1 k.c. które to zostały zasądzone zgodnie z żądaniem powoda, a należą się od dnia następującego po dniu, w którym strona pozwana obowiązana była do wypłaty odszkodowania do dnia zapłaty. Art. 14 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych stanowi, że zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie, a w przypadku gdyby w terminie 30 dni od dnia zgłoszenia szkody wyjaśnienie okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba że ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego. Skoro strona pozwana wezwana została do zapłaty odpowiednio w dniu 15 września 2015 r. i 14 października 2015 r., Sąd zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie zgodnie z żądaniem pozwu.

Orzeczenie o kosztach procesu Sąd wydał na podstawie przepisu art. 98 k.p.c., obciążając stronę pozwaną obowiązkiem zwrotu wszystkich kosztów procesu w kwocie 2.689 zł, na które składają się: kwota 272 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, kwota 2.400 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego (§ 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. - Dz. U., poz. 1804 ze zm.) i kwota 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.